

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Lenky Oulíkové ve věci

žalobce: **V. M.**,
bytem X,

proti

žalovanému: **Předseda Českého úřadu zeměměřického a katastrálního**,
sídlem Pod sídlištěm 1800/9, Kobylisy, 182 11 Praha 8,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2016, č. j. ČÚZK-18246/2015-12,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2016, č. j. ČÚZK-18246/2015-12, se ve výroku II ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení části výroku II rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví (dále jen „napadené rozhodnutí“), v níž bylo potvrzeno rozhodnutí ředitele Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „služební orgán“) ze dne 26. 10. 2015, č. j. KÚ-02768/2015-200-01001-3, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) ve výroku pod bodem II písmeno c), jímž bylo rozhodnuto podle § 23 zákona č. 234/2014, o státní službě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní službě“), o služebním označení žalobce jako vrchní referent, ve výroku pod bodem VI písmeno a), jímž byl podle § 198 odst. 1 zákona o státní službě a přílohy č. 1 zákona o státní službě žalobce zařazen do 9. platové třídy s tím, že mu přísluší platový tarif stanovený podle stupnice platových tarifů uvedených v § 2 odst. 1 nařízení vlády č. 304/2014 Sb., o platových poměrech státních zaměstnanců, ve znění nařízení vlády č. 279/2015 Sb., a ve výroku pod bodem VI písmeno c), kterým byl žalobci

určen plat při stanovené služební době 40 hodin týdně v celkové výši 18 470 Kč, který tvoří platový tarif ve výši 17 590 Kč a osobní příplatek ve výši 880 Kč.

2. Žalobce předně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl, k jakým skutkovým zjištěním dospěl ohledně pracovní činnosti vykonávané žalobcem v období od 17. 9. 2015, ani jakým způsobem hodnotil jednotlivé podklady, ačkoli se jedná o skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o zařazení žalobce do platové třídy v době před vznikem služebního poměru. Žalovaný se rovněž nevypořádal s odvolací námitkou, že pracovní činnost směřující k opravě zápisu jednostranně zapsaných věcných břemen v katastru nemovitostí, kterou žalobce vykonával od 17. 9. 2015, lze podřadit pod odborné zpracování a přípravu podkladů pro vydání rozhodnutí o opravě chyby v katastrálním operátu, tedy činnost zařazenou dle katalogu prací do 10. platové třídy. Dle žalobce tedy napadené rozhodnutí nevyhovuje požadavkům na odůvodnění podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
3. Žalobce též namítá, že žalovaný k objasnění povahy jeho pracovní činnosti neprovedl navržený důkaz svědeckou výpovědí ředitelky odboru geodetických informací sekce Katastrálního pracoviště P.-z. P. Š., ale pouze jejím vyjádřením, aniž neprovedení navrženého důkazu odůvodnil.
4. Žalobce dále namítá, že žalovaný posuzoval zařazení žalobce do platové třídy nesprávně dle nařízení vlády č. 302/2014 Sb., o katalogu správních činností, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „nařízení vlády č. 302/2014 Sb.“), jež provádí zákon o státní službě, a dle charakteristiky platových tříd uvedené v příloze č. 1 k zákonu o státní službě, ačkoli správně měl jeho zařazení do platové třídy v době trvání pracovního poměru před vznikem služebního poměru posuzovat dle ustanovení § 123 odst. 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), a ustanovení § 3 odst. 1 nařízení vlády č. 564/2006 Sb., o platových poměrech zaměstnanců ve veřejných službách a správě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení vlády č. 564/2006 Sb.“).
5. Žalobce rovněž namítá, že žalovaný při určení platové třídy nesprávně vycházel ze stavu ke dni 1. 7. 2015 a nikoli z doby před vznikem služebního poměru. Má za to, že nemůže jít k jeho tíži, přidělil-li mu zaměstnavatel po 1. 7. 2015 práci odpovídající 10. platové třídě v rozporu s vládou schválenou systemizací služebních a pracovních míst, neboť takový postup by odporoval ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu. Žalovaný měl zjistit povahu pracovní činnosti, která byla žalobci přidělována dle nového popisu pracovní činnosti od 17. 9. 2015 a kterou byl jako zaměstnanec povinen vykonávat, neboť za tuto činnost mu v době trvání pracovního poměru náležela odměna dle ustanovení § 123 odst. 2 zákoníku práce a nařízení vlády č. 564/2006 Sb. Pokud žalobci jako zaměstnanci v pracovním poměru příslušela 10. platová třída, pak dle přechodného ustanovení § 198 odst. 1 části věty za středníkem zákona o státní službě nemohlo dojít k jejímu snížení, byť by žalobce nebyl zařazen na služební místo klasifikované 10. platovou třídou.
6. Žalobce také namítá, že příloha č. 1 nařízení vlády č. 304/2014 Sb., o platových poměrech státních zaměstnanců je v rozporu s ustanovením § 145 odst. 1 zákona o státní službě, neboť výše platových tarifů nezohledňuje povinnosti a omezení při výkonu státní služby ani význam státní služby. Poukázal na skutečnost, že platový tarif pro 9. a 10. platovou třídu je shodný s platovým tarifem pro zaměstnance v pracovním poměru dle nařízení

vlády č. 564/2006 Sb., ačkoli oproti zaměstnancům v pracovním poměru mají státní zaměstnanci ve služebním poměru uloženy další povinnosti a podléhají některým dalším omezením, například mohou být vysláni na služební cestu bez svého souhlasu, přeloženi až na dobu 180 dnů v kalendářním roce do jiného služebního úřadu nebo působíště na území České republiky, mohou být zproštěni výkonu služby pro sdělení obvinění z trestného činu nebo z důvodu vazby, mají povinnost na základě příkazu zastupovat představeného nebo státního zaměstnance zařazeného ve vyšší platové třídě, vykonávat službu při odvracení živelné pohromy nebo jiného hrozícího nebezpečí, mají zakázáno vykonávat jinou výdělečnou činnost než státní službu bez souhlasu služebního orgánu s výjimkou vymezených činností a nesou odpovědnost za kárné provinění, včetně možného snížení nárokových složek platu. Dále poukázal na srovnání s výší průměrné mzdy v národním hospodářství. Žalobce má za to, že součástí platového tarifu by měla být kompenzační složka bez ohledu na to, zda státní zaměstnanec aktuálně konkrétní povinnosti vykonává nebo zda na něj dopadají konkrétní omezení. Žádá, aby soud posoudil zákonnost nařízení vlády č. 304/2014 Sb. a současně se vyjádřil, zda lze mezeru v právním řádu vzniklou jeho nezákonností zaplnit analogickou aplikací ustanovení § 138 zrušeného zákona č. 218/2002 Sb., o službě státních zaměstnanců ve správních úřadech a o odměňování těchto zaměstnanců a ostatních zaměstnanců ve správních úřadech (služební zákon), které předpokládalo příplatek za službu nejméně ve výši 25 % jejich platového tarifu.

7. Závěrem žalobce namítá, že dle ustanovení § 7 zákona o státní službě mu přísluší služební označení dle požadovaného vzdělání, které vyplývá z platové třídy stanovené pro konkrétní systemizované služební místo. Za situace, kdy žalovaný výrokem I napadeného rozhodnutí zrušil prvostupňové rozhodnutí ve výroku pod bodem II písmeno a), jímž byl žalobce zařazen na služební místo, a věc byla v této části vrácena služebnímu orgánu k novému projednání, bylo potvrzení prvostupňového rozhodnutí ve výroku pod bodem II písmeno c) týkajícího se služebního označení v rozporu s ustanovením § 7 zákona o státní službě.
8. Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Má za to, že napadené rozhodnutí bylo dostatečně odůvodněno, neboť žalovaný vysvětlil, z jakého důvodu nepovažuje za významné, zda pracovní činnost požadovaná po žalobci v době od 17. 9. 2015 odpovídá činností zařazeným v 10. platové třídě. Posouzení této otázky bylo učiněno nad rámec odůvodnění závěrů, které se promítly ve výrokové části napadeného rozhodnutí, neboť mohlo mít vliv na zákonnost celého prvostupňového rozhodnutí, zejména odvoláním nenapadeného pravomocného výroku o přijetí žalobce do služebního poměru a případné zahájení přezkumného řízení, které by mohlo vyústit ve zrušení pravomocného rozhodnutí. Žalovaný proto považoval za vhodné žalobci v rámci odůvodnění sdělit, že předmětnou činnost jako odpovídající 10. platové třídě nevyhodnotil, a neshledal tedy důvodné pochybnosti o souladu pravomocného rozhodnutí s právními předpisy, které by odůvodňovaly zahájení přezkumného řízení. Navržená svědecká výpověď sice nebyla v napadeném rozhodnutí zmíněna výslovně, nicméně důvod jejího neprovedení z napadeného rozhodnutí vyplývá. Uvádí, že v napadeném rozhodnutí bylo zdůvodněno, že dosavadní zaměstnanec může získat vyšší platovou třídu, než mu náležela ke dni 1. 7. 2015, pouze v případě, že bude zařazen na systemizované služební místo klasifikované vyšší platovou třídou, tedy pokud by byl na základě výběrového řízení přijat do služebního poměru a na takové místo zařazen. Posouzení, zda činnosti požadované po žalobci od 17. 9. 2015 odpovídají 10. platové třídě, mělo význam z hlediska zařazení

služebního místa do platové třídy a pro posouzení, zda služební orgán neměl vypsát výběrové řízení, proto bylo na místě aplikovat katalog správních činností. Žalovaný nesouhlasí s tím, že by v období od 1. 7. 2015 nebyla dána vazba mezi dosavadním zaměstnancem a konkrétním služebním místem klasifikovaným v systemizaci dle § 184 zákona o státní službě konkrétní platovou třídou, neboť to neodpovídá ustanovení § 190 odst. 1 zákona o státní službě ani Metodickému pokynu náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 1/2015. Od 1. 7. 2015 je účinná první systemizace služebních a pracovních míst dle § 184 zákona o státní službě, která vznikla na podkladě dosavadních pracovních míst, na nichž byly vykonávány činnosti dle § 5 zákona o státní službě dosavadními zaměstnanci. Tato pracovní místa byla v systemizaci označena jako místa služební. Schválením první systemizace bylo určeno, kteří zaměstnanci vykonávají činnosti na služebních místech a mohou si požádat o přijetí do služebního poměru, přičemž bylo předurčeno, na jaké konkrétní služební místo budou v případě žádosti o přijetí do služebního poměru za splnění zákonných předpokladů pro přijetí zařazeni. Vazbu dosavadního zaměstnance ke konkrétnímu služebnímu místu potvrzuje dle žalovaného též přechodné ustanovení § 201 odst. 1 zákona o státní službě upravující výjimku z požadavku vzdělání u dosavadních zaměstnanců, jež se týká zařazení na dosavadní místo, které bylo do 30. 6. 2015 místem pracovním a od 1. 7. 2015 je místem služebním. Žalovaný nepochybně, že žalobce byl do 31. 10. 2015 v pracovním poměru a že zákon o státní službě na něj plně dopadá až od přijetí do služebního poměru. Na organizační věci státní služby a činnost služebního orgánu se však od 1. 7. 2015 plně aplikuje služební zákon a služební orgány jsou povinny podle něj postupovat při obsazování volných či uvolněných služebních míst. Dle přechodných ustanovení § 190 odst. 1 a § 192 zákona o státní službě není třeba vypisovat výběrové řízení v případě služebních míst, na nichž dosavadní zaměstnanci vykonávají od 1. 7. 2015 činnosti dle § 5 zákona o státní službě. Na ostatní služební místa se povinnost provést výběrové řízení vztahuje. Dle žalovaného se žalobce snaží dovodit výjimku z ustanovení § 198 odst. 1 věty za středníkem zákona o státní službě, což postrádá oporu v textu ustanovení, které je třeba vykládat ve vazbě na ustanovení § 190 až § 192 zákona o státní službě, jež umožňují přijmout dosavadní zaměstnance jen na jejich dosavadní místa. Přechodná ustanovení zákona o státní službě v tomto ohledu žádnou výjimku z ustanovení § 24 odst. 1 zákona o státní službě nestanoví. Služební orgán by tedy mohl po 1. 7. 2015 po dosavadním zaměstnanci požadovat výkon správních činností odpovídajících svou složitostí jiné třídě, než mu náležela ke dni 1. 7. 2015, pouze pokud by jej přijal do služebního poměru a zařadil ho na služební místo klasifikované touto jinou platovou třídou, k čemuž by ovšem bylo nezbytné, aby dosavadní zaměstnanec nejprve uspěl ve výběrovém řízení vyhlášeném na takové služební místo. K situaci, kdy by žalobce musel od 17. 9. 2015 nově vykonávat činnosti odpovídající svou složitostí 10. platové třídě, by mohlo dojít pouze porušením zákona o státní službě služebním orgánem, tedy nezákonným postupem, který by nemohl vést k tomu, že žalobce bude přijat do služebního poměru a současně zařazen na služební místo klasifikované 10. platovou třídou, s výjimkou případu, kdy je na místě ochrana nabytých práv v dobré víře v rámci přezkumného řízení. Výklad žalobce by vedl k tomu, že na systemizovaných služebních místech klasifikovaných konkrétní platovou třídou by mohli být zařazeni dosavadní zaměstnanci s platovou třídou zcela odlišnou, čímž by bylo popřeno ustanovení § 1 odst. 1 nařízení vlády č. 304/2014 Sb. a tvorba závazné systemizace, kdy je vládou schvalován počet služebních míst státních zaměstnanců, kteří nejsou představenými, klasifikovaných platovými třídami, by postrádala smysl. Cílem

zákonodárce jistě nebylo vnést na počátku chaos do systemizace a vytvořit nekonsistenci mezi platovou třídou, kterou je služební místo klasifikováno, a platovou třídou přiznanou. Dosavadnímu zaměstnanci by při přijetí do služebního poměru a zařazení na služební místo měla náležet jen platová třída, kterou je služební místo klasifikováno v systemizaci dle § 184 zákona o státní službě k 1. 7. 2015. Dále uvádí, že zrušení prvostupňového rozhodnutí v části týkající se označení služebního místa nemůže mít vliv na zařazení zaměstnance do platové třídy, neboť dosavadní zaměstnanec může být zařazen pouze na služební místo, na němž vykonával činnosti dle § 5 zákona o státní službě ke dni 1. 7. 2015, které bylo v případě žalobce klasifikováno 9. platovou třídou, přičemž označení místa v systemizaci není v tomto směru významné. Zrušení rozhodnutí v části zařazení žalobce na služební místo proto nemá vliv na výrok týkající se jeho služebního označení.

9. V replice k vyjádření žalovaného žalobce zdůraznil, že první tři žalobní body jsou závislé na posouzení čtvrtého bodu, tedy nesprávného výkladu přechodného ustanovení § 198 odst. 1 věty za středníkem zákona o státní službě. Zopakoval, že platová třída stanovená v systemizaci pro služební místo se na základě ustanovení § 145 zákona o státní službě a prováděcího nařízení vlády č. 304/2014 Sb. uplatní pro státní zaměstnance přijaté po 1. 7. 2015, zatímco ve vztahu k zaměstnancům převáděným z režimu zákoníku práce, tedy i ve vztahu k žalobci, je nutné aplikovat pravidlo o neměnnosti platové třídy zakotvené v přechodném ustanovení § 198 odst. 1 věty za středníkem zákona o státní službě, jehož účelem je ochrana platových práv zaměstnanců nabytých v dobré víře za trvání pracovního poměru. Rozhodující skutečností pro rozhodnutí žalovaného bylo proto zařazení žalobce do platové třídy před vznikem služebního poměru, přičemž první tři žalobní body směřují proti nedostatkům tohoto posouzení. Přechodné ustanovení nepopírá podstatu obecných ustanovení ani systemizace, naopak argumentace žalovaného by mohla vyloučit aplikaci všech přechodných ustanovení.
10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud posoudil žalobu v rozsahu uplatněných žalobních bodů vycházejí ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přičemž o věci rozhodl bez jednání, neboť účastníci řízení na výzvu soudu nesdělili, že by s rozhodnutím věci jednání nesouhlasili, a má se tedy za to, že s tímto postupem souhlasí (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
11. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce dne 25. 8. 2015 podal žádost o přijetí do služebního poměru a zařazení na služební místo odborný referent oddělení dokumentace sekce Katastrálního pracoviště Praha – západ. Podáním doručeným služebnímu orgánu 15. 10. 2015 informoval služební orgán, že dne 14. 9. 2015 absolvoval bakalářský studijní program Právní specializace, studijní obor Veřejná správa, začala mu být přidělována nová práce a že dne 17. 9. 2015 obdržel nový písemný popis pracovní činnosti zahrnující též zpracování a přípravu podkladů pro doplnění nebo opravu jednostranně zapsaných věcných břemen. Požádal, aby do řízení o žádosti o přijetí do služebního poměru byly z osobního spisu opatřeny úředně ověřená kopie vysokoškolského diplomu a poslední popis pracovní činnosti účinný od 17. 9. 2015. Prvostupňovým rozhodnutím služební orgán přijal podle § 190 odst. 1 zákona o státní službě žalobce do služebního poměru na dobu neurčitou [výrok I], zařadil žalobce podle § 23 zákona o státní službě na služební místo referent katastru nemovitostí [výrok II písmeno a)], v oboru služby zeměměřičství a katastr nemovitostí [výrok II písmeno b)], se služebním označením vrchní referent [výrok II písmeno c)],

rozhodl, že služební poměr žalobce vzniká ke dni 1. 11. 2015, dnem nástupu do služby 2. 11. 2015 [výrok III], místem výkonu služby je Katastrální úřad pro Středočeský kraj, služební působnost Praha [výrok IV], povolil žalobci kratší služební dobu v rozsahu 35 hodin týdně [výrok V], podle § 198 odst. 1 zákona o státní službě a přílohy č. 1 zákona o státní službě zařadil žalobce do 9. platové třídy s tím, že mu přísluší platový tarif stanovený podle stupnice platových tarifů uvedených v § 2 odst. 1 nařízení vlády č. 304/2014 Sb., o platových poměrech státních zaměstnanců, ve znění nařízení vlády č. 279/2015 Sb. [výrok VI písmeno a)], zařadil žalobce do 5. platového stupně [výrok VI písmeno b)] a určil mu plat (při stanovené služební době 40 hodin/týden) v celkové výši 18 470 Kč, který tvoří platový tarif ve výši 17 590 Kč a osobní příplatek ve výši 880 Kč [výrok VI písmeno c)].

12. Žalobce podal odvolání proti výrokům II písm. a), c), IV a VI písm. a), c) prvostupňového rozhodnutí. Ohledně zařazení na služební místo namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek odůvodnění, jakož i skutečnost, že uvedené služební místo „referent katastru nemovitostí“ neexistuje, nepřezkoumatelnost namítal rovněž ve vztahu k určení služebního označení s tím, že vzhledem k absenci odůvodnění ohledně služebního místa není patrné, jaká platová třída byla stanovena pro konkrétní systemizované služební místo, na které byl zařazen. Nesouhlasil se zařazením do platové třídy a určením výše platu namítaje, že v prvostupňovém rozhodnutí je uvedeno, že zařazení do platové třídy se nemění. Dle žalobce zařazení do platové třídy záviselo na posouzení předběžné otázky, jaká platová třída mu náležela před vznikem služebního poměru. Namítal, že posledním platovým výměrem datovaným 16. 9. 2015, který mu byl předán až dne 21. 10. 2015, byl sice zařazen do 9. platové třídy, avšak platový výměr považuje v této části za absolutně neplatný dle ustanovení § 19 písm. d) zákoníku práce ve znění zákona č. 155/2013 Sb. ve spojení s přechodným ustanovením čl. LXXX bodu 3 zákona č. 303/2013 Sb., pro rozpor s ustanovením § 1a odst. 1 písm. c) a § 123 odst. 2 zákoníku práce, jelikož nejnáročnější práce, která po něm byla zaměstnavatelem požadována, bylo zpracování a příprava podkladů pro opravu nebo doplnění jednostranně zapsaných věcných břemen, jak vyplývá z popisu pracovní činnosti, o čemž služební orgán před vydáním rozhodnutí informoval a dne 19. 10. 2015 požádal o opatření podkladů, přičemž navrhl též důkaz svědeckou výpovědí ředitelky odboru geodetických informací P. Š. Poukázal na ustanovení § 3 nařízení vlády č. 564/2006 Sb. a katalog prací, v němž je odborné zpracování a příprava podkladů pro vydání rozhodnutí o opravě chyby v katastrálním operátu zařazeno do 10. platové třídy. Namítal, že neplatnost platového výměru nemůže jít k jeho tíži, neboť absence platového výměru neznamena absenci práva na plat. Dne 25. 1. 2016 byl žalobce seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí o odvolání a poučen o právu se k podkladům vyjádřit. Dne 30. 1. 2016 žalobce zaslal písemné vyjádření, v němž mimo jiné namítal, že ve spise chybí podání, která zasílal dne 2. 9. 2015 a 19. 10. 2015, s návrhy na opatření podkladů pro vydání rozhodnutí. Služební orgán poté předmětná podání žalobce žalovanému předložil společně s písemným vyjádřením P. Š.
13. V podání ze dne 28. 2. 2016 žalobce doplnil tvrzení ohledně své pracovní činnosti po datu vydání prvostupňového rozhodnutí a předložil k tomu další listinné důkazy. Dne 2. 3. 2016 byl žalobce znovu seznámen s podklady pro rozhodnutí, přičemž sdělil, že se k podkladům vyjádří ve lhůtě do 6. 3. 2016. Dne 4. 3. 2016 byly žalovaným předloženy dva výpisy z katastru nemovitostí, které označil k důkazu v podání z 28. 2. 2016. Dále se žalobce již nevyjádřil.

14. Napadeným rozhodnutím bylo výrokem I zrušeno prvostupňové rozhodnutí ve výroku II písmeni a), jímž byl žalobce zařazen na služební místo referent katastru nemovitostí, a věc vrácena služebnímu orgánu k novému projednání. Výrokem II bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí v části, v níž bylo rozhodnuto o služebním označení žalobce [výrok pod bodem II písmeno c)], určeno místo výkonu služby a služební působnost [výrok pod bodem IV], žalobce byl dle § 198 odst. 1 zákona o státní službě zařazen do 9. platové třídy [výrok VI písmeno a)] a byl mu určen plat [výrok pod bodem VI písmeno c)]. Ve vztahu k zařazení na služební místo žalovaný shledal prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelným, neboť z něj nebylo patrné, na základě jakých podkladů a úvah a z jakých důvodů bylo o zařazení žalobce na služební místo rozhodnuto. Uložil služebnímu orgánu žádost žalobce věcně posoudit a zařadit žalobce na řádně identifikované služební místo, a to ve formě pořadového čísla služebního místa dle schválené vnitřní systemizace, nebo prostřednictvím služebního označení s uvedením názvu konkrétního organizačního útvaru na nejnižším článku organizace správního úřadu, v jehož rámci bude žalobce zařazen. Pokud jde o zařazení žalobce do 9. platové třídy, shledal rozhodnutí v souladu s ustanovením § 190 odst. 1 a § 198 odst. 1 věty za středníkem zákona o státní službě. Uvedl, že žalobce má dle ustanovení § 190 odst. 1 zákona o státní službě nárok na přijetí do služebního poměru a zařazení na služební systemizované místo klasifikované 9. platovou třídou, neboť dle § 198 odst. 1 věty za středníkem zákona o státní službě se u dosavadního zaměstnance zařazení do platové třídy ke dni vzniku služebního poměru nemění, přičemž pro zařazení do platové třídy je rozhodný platový výměr, podle něhož byl žalobce jako dosavadní státní zaměstnanec zařazen do platové třídy ke dni 1. 7. 2009, tedy platový výměr z 27. 5. 2015 účinný od 1. 6. 2015. Přijmout dosavadního zaměstnance do služebního poměru a zařadit jej na služební místo klasifikované jinou platovou třídou dle přechodných ustanovení zákona o státní službě dle žalovaného nelze. Zatímco do 30. 6. 2015 bylo možné provést změnu systemizace spočívající ve změně platové třídy na pracovním místě v mezích opatření předsedy tak, že zaměstnanci byl vydán nový popis pracovní činnosti, začal po něm být požadován výkon náročnější činnosti a byla mu přiznána vyšší platová třída v souladu s ustanovením § 3 odst. 1 nařízení vlády č. 564/2006 Sb., od 1. 7. 2015 lze systemizaci měnit pouze postupem dle zákona o státní službě, přičemž systemizace a její změny podléhají schválení vládou. Platová třída je dle ustanovení § 1 odst. 1 nařízení vlády č. 304/2014 Sb. pro služební místo pevně daná systemizací a zaměstnanec ji může získat pouze zařazením na dané služební místo rozhodnutím služebního orgánu. Tato pravidla platí u služebních míst i pro dobu, kdy na nich vykonávají činnost zaměstnanci v pracovním poměru. Z ustanovení § 2 odst. 2 nařízení vlády č. 92/2015 Sb., o pravidlech pro organizaci služebního úřadu, dle žalovaného plyne, že změnou platové třídy, kterou je služební místo klasifikováno, dochází k vytvoření nového odlišného systemizovaného místa a pro jeho obsazení je třeba vypsát výběrové řízení. Z tohoto důvodu nebylo dle žalovaného třeba se zabývat otázkou, zda činnost spočívající ve zpracování a přípravě podkladů pro návrh na opravu nebo doplnění jednostranně zapsaných věcných břemen, která byla po žalobci požadována nejpozději od 17. 9. 2015, není činností odpovídající 10. platové třídě. Její zodpovězení je však významné pro posouzení, zda služební orgán při vydání prvostupňového rozhodnutí neporušil zákon o státní službě tím, že nepostupoval dle § 24 odst. 1 zákona o státní službě, což by mohlo mít vliv i na zákonnost přijetí do služebního poměru. Žalovaný uvedl podklady, z nichž vycházel při posouzení pracovní činnosti žalobce, o nichž obecně konstatoval, že podrobně vypovídají o charakteru vykonávaných činností. Uvedl, že dále

vyšel z Charakteristiky platových tříd státních zaměstnanců v příloze č. 1 zákona o státní službě a z katalogu správních činností v příloze nařízení vlády č. 302/2014 Sb., z nichž vyplývá, že zpracování a příprava podkladů pro návrh na opravu nebo doplnění jednostranně zapsaných věcných břemen svou složitostí neodpovídala 10. platové třídě, ale činnostem v 7. třídě [vedení soustavy podkladové dokumentace spojené s vyhledáváním (bez analýzy), dokumentováním, složitými výpočty, šetřením, prošetřováním]. Nebylo proto třeba, aby služební orgán postupoval dle § 24 odst. 1 zákona o státní službě. Dle žalovaného služební orgán nemusel řešit žádnou předběžnou otázku a mohl rozhodnout na základě podkladů, které měl k dispozici. S ohledem na závěr o zařazení do platové třídy byly dle žalovaného v souladu se zákonem o státní službě též výroky II písmeno a) a VI písmeno c). Uzavřel, že dle ustanovení § 7 zákona o státní službě přísluší žalobci služební označení podle platové třídy, do níž je zařazeno služební místo. Jelikož žalobce byl zařazen na služebním místě v 9. platové třídě, přísluší mu označení vrchní referent. S odkazem na § 1 odst. 1 a § 2 odst. 1 nařízení vlády č. 304/2014 Sb. konstatoval, že žalobci zařazenému na služebním místě v 9. platové třídě v 5. platovém stupni náleží platový tarif dle přílohy č. 1 nařízení č. 304/2014 Sb., který činí při stanovené služební době 40 hodin týdně 17 590 Kč, celkový plat včetně osobního příplatku, proti němuž žalobce nic nenamítal, tak činí 18 470 Kč. Žalovaný v napadeném rozhodnutí též popsal průběh řízení. Uvedl také, že na základě podkladů obsažených ve spise bylo možné uzavřít, že k zařazení žalovaného na služební místo klasifikované 9. platovou třídou došlo v souladu se zákonem o státní službě a že činnosti požadované po žalovaném po 17. 9. 2015 v souvislosti s doplněním jeho pracovní činnosti nemají charakter činností zařazených v 10. platové třídě. Doplnění o další navržené důkazy, kdy konkrétně zmínil důkazy navržené v podání z 28. 2. 2016, vyhodnotil jako nadbytečné.

15. Služební orgán poté rozhodnutím ze dne 14. 4. 2016, č. j. KÚ-02768/2015-200-01001-16, zařadil žalobce na služební místo vrchní referent v oddělení dokumentace KN v rámci odboru geodetických informací na Katastrálním pracovišti P.-z. a současně znovu rozhodl o jeho přijetí do služebního poměru, o oboru služby, služebním označení, místě výkonu služby, povolení kratší služební doby, zařazení do platové třídy a platového stupně a určení platu. K odvolání žalobce služební orgán rozhodnutím ze dne 30. 5. 2016, č. j. KÚ-02768/2015-200-01001-21 výrokem I rozhodnutí ze dne 14. 4. 2016 zrušil a výrokem II zařadil žalobce dle § 23 odst. 1 zákona o státní službě na služební místo vrchní referent s pořadovým číslem X dle platné schválené systemizace a zařazené v oddělení dokumentace KN v rámci odboru geodetických informací na Katastrálním pracovišti P.-z. Žalovaný k odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 28. 7. 2016, č. j. ČUZK-10789-1/2016-12, rozhodnutí služebního orgánu ze dne 30. 5. 2016 potvrdil.
16. Soud se nejprve zabýval námitkami žalobce směřujícími proti nesprávnému právnímu posouzení platové třídy žalobce a z něj plynoucího nedostatečného zjištění skutkového stavu. Pro právní posouzení věci je významné, že v době od 1. 7. 2015 do vzniku služebního poměru žalobce nebyl státním zaměstnancem ve smyslu § 6 zákona o státní službě, ale nadále trval jeho pracovní poměr dle zákoníku práce. Podle přechodného ustanovení § 198 odst. 1 zákona o státní službě platí, že dosavadnímu zaměstnanci se ke dni vzniku jeho služebního poměru stanoví osobní příplatek a příplatek za vedení ve výši, která odpovídá výši jeho osobního příplatku a příplatku za vedení podle platového výměru platného ke dni bezprostředně předcházejícímu vzniku služebního poměru; zařazení do platové třídy a platového stupně se nemění, nejde-li o případy, kdy ke dni vzniku služebního poměru dosavadní zaměstnanec splnil podmínky pro postup do vyššího

platového stupně. Z ustanovení § 198 odst. 1 zákona o státní službě vyplývá, že zaměstnanci má být po přijetí do služebního poměru, zachována jeho platová třída, z čehož plyne, též v kontextu věty před středníkem, že rozhodným pro zařazení do platové třídy pro dosavadního zaměstnance přijímaného do služebního poměru je okamžik bezprostředně předcházející vzniku služebního poměru, nikoli datum 1. 7. 2015, které je významné pro vznik práva na přijetí do služebního poměru. Uvedený závěr potvrzuje též komentářová literatura k ustanovení § 198 odst. 1 zákona o státní službě, v níž se uvádí: „*V zájmu co neplynulejšího převedení těchto zaměstnanců pod režim zákona o státní službě, a k zajištění ochrany jejich platových práv, se stanoví závazný postup ke dni vzniku jejich služebního poměru. Zákon o státní službě zaručuje státním zaměstnancům zařazení do stejné platové třídy a platového stupně, které jim příslušely v pracovním poměru. To znamená, že jim zůstane zachován i platový tarif.*“ (E. Rothová in Pichrt, J. a kolektiv. Zákon o státní službě. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2015).

17. Za dobu, kdy byl žalobce zaměstnancem v pracovním poměru, mu příslušel za vykonanou práci plat dle ustanovení § 109 odst. 1 a 3 zákoníku práce, který dle ustanovení § 122 odst. 1 zákoníku práce určuje zaměstnanci zaměstnavatel podle zákoníku práce a nařízení vlády vydaných k jeho provedení. Zaměstnavatel tedy nemohl stanovit platová práva nižší, než stanoví zákoník práce nebo prováděcí nařízení vlády. Dle ustanovení § 123 odst. 1 zákoníku práce zaměstnanci přísluší platový tarif stanovený pro platovou třídu a platový stupeň, do kterých je zařazen, není-li v tomto zákoně dále stanoveno jinak, přičemž dle odstavce 2 citovaného ustanovení zaměstnavatel zařadí zaměstnance do platové třídy podle druhu práce sjednaného v pracovní smlouvě a v jeho mezích na něm požadovaných nejnáročnějších prací. Zařazení prací do platových tříd v souladu s charakteristikami platových tříd odstupňovanými podle složitosti, odpovědnosti a namáhavosti práce, které jsou uvedeny v příloze k zákoníku práce, a způsob zařazování zaměstnanců do platových tříd stanoví vláda nařízením [§ 123 odst. 6 písm. a), c) zákoníku práce]. Způsob zařazování do platových tříd pro zaměstnance, kterým zaměstnavatel poskytuje podle § 109 odst. 3 zákoníku práce za práci plat, upravovalo v rozhodném období nařízení vlády č. 564/2006 Sb., o platových poměrech zaměstnanců ve veřejných službách a správě, ve znění pozdějších předpisů, zařazení prací ve veřejných službách a správě do platových tříd zaměstnanců, jimž je za práci poskytován plat, upravovalo v rozhodném období nařízení vlády č. 222/2010 Sb., o katalogu prací ve veřejných službách a správě, ve znění platném a účinném do 31. 12. 2017.
18. Smyslem přechodného ustanovení § 198 odst. 1 zákona o státní službě bylo zajištění co neplynulejšího převedení dosavadních zaměstnanců v pracovním poměru pod režim zákona o státní službě při zajištění ochrany jejich platových práv tak, aby se změna negativně nepromítla v jejich platových poměrech. Pro zařazení žalobce do platové třídy, a tedy i výši jeho platu je v souladu s ustanovením § 198 odst. 1 zákona o státní službě nezbytné posoudit, do jaké platové třídy měl být žalobce jako zaměstnanec v pracovním poměru zařazen bezprostředně před vznikem služebního poměru na základě nejnáročnější práce, která po něm byla zaměstnavatelem požadována, a to dle zákoníku práce a prováděcích nařízení vlády č. 564/2006 Sb. a č. 222/2010 Sb. Žalobci jako zaměstnanci v pracovním poměru náležel plat za práci, která mu byla zaměstnavatelem na základě jeho pracovní smlouvy přidělována, přičemž ani případné porušení zákona o státní službě zaměstnavatelem nemůže jít k tíži žalobce jako zaměstnance, pokud jde o nárok na zařazení do odpovídající platové třídy. Jestliže zaměstnavatel začal žalobci přidělovat v souladu s pracovní smlouvou novou práci, o níž se domníval, že se jedná o činnost

odpovídající platové třídě, v níž byl již žalobce zařazen, avšak ve skutečnosti by činnost svou povahou naplňovala charakteristiku vyšší platové třídy, měl žalobce právo na zařazení do této vyšší platové třídy a tomu odpovídající výši platu, přičemž s ohledem na ustanovení § 198 odst. 1 zákona o státní službě nemohlo přijetím do státní služby dojít k jejímu snížení. Skutečnost, že dosavadnímu zaměstnanci vzniká nárok na přijetí do služebního poměru na základě první systemizace, která se stanoví s účinností k 1. 7. 2015, nevylučuje výklad ustanovení § 198 odst. 1 zákona v tom směru, že při vzniku služebního poměru má zaměstnanci zůstat zachována ta platová třída, do níž byl zařazen jako zaměstnanec v pracovním poměru bezprostředně před přijetím do služebního poměru.

19. Je pak třeba zdůraznit, že v projednávané věci není předmětem přezkumu otázka vzniku nároku žalobce na přijetí do služebního poměru, respektive existence systemizovaného místa na základě první systemizace dle § 184 odst. 1 zákona o státní službě, ani zařazení žalobce na služební místo. Pokud žalovaný poukazuje na to, že takto mohou vzniknout nedůvodné rozdíly v zařazení do platových tříd, pak lze konstatovat, že se nejedná o jediný případ, kdy je ve vztahu k dosavadním zaměstnancům na základě přechodných ustanovení v zájmu hladkého přechodu do režimu státní služby přistupováno odlišně (viz např. výjimka z předpokladu vzdělání dle § 201 zákona o státní službě). Je třeba si také povšimnout, že obecná charakteristika prací zařazených do 9. a 10. platové třídy v příloze k zákoníku práce zcela nekoresponduje s popisy v příloze č. 1 zákona o státní službě, což může vést k určitým posunům, které se však dle § 198 odst. 1 zákona o státní službě neměly negativně dotknout dosavadních zaměstnanců při přechodu z pracovního poměru do státní služby. Zatímco práce v podobě „zajišťování komplexu činností s obecně vymezenými vstupy, rámcově stanovenými výstupy, značnou variantností způsobu řešení a postupů a specifickými vazbami na široký okruh procesů (dále jen „systémové práce“)“ byly zařazeny v 10. platové třídě, příloha č. 1 zákona o státní službě zařazuje „zajišťování komplexu činností s obecně vymezenými vstupy, rámcově stanovenými výstupy, značnou variantností způsobu řešení a postupů a specifickými vazbami na široký okruh procesů (dále jen „systémová činnost“)“ do 9. třídy, byť v nařízení vlády č. 302/2014 Sb. v oblasti zeměměřictví a katastru nemovitostí se posun nepromítl a charakteristika činností v 9. a 10. třídě je upravena obdobně jako v nařízení vlády č. 220/2010 Sb. Na základě výše uvedeného soud uzavírá, že žalovaný při svém právním posouzení postupoval v rozporu s ustanovením § 198 odst. 1 zákona o státní službě, pokud zařadil žalobce do platové třídy výhradně podle činností, které vykonával podle dřívější pracovní smlouvy ke dni 1. 7. 2015 a nepřihlédl již ke změnám, ke kterým došlo v jeho pracovním poměru počínaje 17. 9. 2015. Námitka žalobce je tedy důvodná.
20. Za těchto okolností lze rovněž přisvědčit námitce, podle níž se napadené rozhodnutí zakládá na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Napadené rozhodnutí totiž neobsahuje dostatečná odůvodněná skutková zjištění ohledně pracovní činnosti vykonávané žalobcem v období od 17. 9. 2015 do doby vzniku služebního poměru, tedy co přesně bylo náplní práce, kterou žalobce vykonával dle pokynů zaměstnavatele, na základě jakých podkladů byla zjištění učiněna, ani jakými úvahami se žalovaný řídil při hodnocení důkazů týkajících se náplně pracovní činnosti žalobce, přičemž se jedná o skutečnosti významné pro rozhodnutí.
21. Nicméně tento nedostatek skutkových zjištění nečiní napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Žalovaný totiž řádně vysvětlil, z jakého důvodu nepovažoval povahu pracovní činnosti vykonávané žalobcem v době od

17. 9. 2015 za rozhodující pro zařazení žalobce do platové třídy, výši platu ani služební označení, a své závěry a právní názor, na němž byly založeny, zdůvodnil. Pokud žalobce namítá, že žalovaný neprovedl navržený důkaz svědeckou výpovědí a jeho neprovedení neodůvodnil, z obsahu napadeného rozhodnutí je seznatelné, že žalovaný vzhledem k zastávanému právnímu názoru považoval její provedení, stejně jako provedení dalších navržených důkazů, za nadbytečné. Tuto námitku tedy soud shledal nedůvodnou.

22. Soud dále konstatuje, že ve smyslu článku 95 odst. 1 Ústavy České republiky neshledal důvody k neaplikaci nařízení vlády č. 304/2014 Sb., neboť v projednávané věci nespátřuje jeho rozpor s ustanovením § 145 odst. 1 věty druhé zákona o státní službě. Vláda byla oprávněna stanovit výši a způsob určení platových tarifů pro státní zaměstnance dle vlastní diskrece omezené jen normami vyšší právní síly, přičemž její diskrece byla v daném případě značně široká. Zákonodárcem jí bylo toliko uloženo postupovat s přihlédnutím k povinnostem a omezením při výkonu služby a k jeho významu. Porušení mezí zákona nelze spatřovat pouze v tom, že výše platového tarifu byla stanovena v příloze č. 1 vlády č. 304/2014 Sb. pro státní zaměstnance uvedené v § 2 odst. 1 tohoto nařízení ve shodné výši jako pro zaměstnance uvedené v § 303 odst. 1 zákoníku práce v příloze č. 4 nařízení vlády č. 564/2006. Zaměstnanci uvedení v § 303 odst. 1 zákoníku práce mají rovněž stanoveny dodatečné povinnosti a omezení. Zejména obdobně jako státní zaměstnanci dle zákona o státní službě nesmějí být členy řídicích nebo kontrolních orgánů právnických osob provozujících podnikatelskou činnost, nebyli-li do takového orgánu vysláni zaměstnavatelem, a mohou podnikat pouze s předchozím písemným souhlasem zaměstnavatele (viz ustanovení § 303 odst. 3 až 5 zákoníku práce), přičemž tato omezení, stejně jako význam jimi vykonávané činnosti, by se nerealizovala v režimu státní služby, byly reflektovány v platových tarifech. Jakkoli zákon o státní službě stanoví některé další povinnosti a omezení, na které poukazuje žalobce, nelze přehlédnout, že předpoklady pro jejich uplatnění jsou poměrně úzce vymezeny (viz např. ustanovení § 47 zákona o státní službě, na které poukazuje žalobce, které umožňuje přeložení zaměstnance pouze na dobu nezbytně nutnou, nejdéle 60 dnů, za předpokladu trvající potřeby zajištění výkonu služby v jiném úřadu, kdy musí být přihlédnuto k poměrům státního zaměstnance s tím, že vymezené skupiny státních zaměstnanců lze přeložit pouze s jejich souhlasem, přičemž při přeložení do jiné obce musí služební úřad zajistit ubytování na své náklady a poskytnout náhrady výdajů jako při služební cestě), přičemž jsou současně kompenzovány dalšími právy, například právem na poskytnutí služebního volna k individuálním studijním účelům (viz § 108 zákona o státní službě). Nelze tedy dovodit, že by vláda v rámci své široké diskrece při provedení zákona vybočila z jeho mezí a při stanovení platového tarifu nepřihlédla k povinnostem a omezením při výkonu služby. Stejně tak nelze na základě srovnání s průměrnou mzdou dovodit, že by v platovém tarifu nebyl zohledněn význam státní služby. Nelze přehlížet, že státním zaměstnancům a zaměstnancům dle § 109 odst. 3 zákoníku práce ze zákona náleží některé výhody oproti ostatním zaměstnancům, zejména vyšší výměra dovolené v kalendářním roce. Státním zaměstnancům vedle platového tarifu náleží další složky odměny, k čemuž přistupuje vyšší míra stability služebních míst. Ostatně s přihlédnutím k dlouhodobě relativně nízké míře nezaměstnanosti by stát nedokázal výkon správních činností zajišťovat, pokud by nebyl schopen podmínkami státní služby obstát v konkurenci jiných zaměstnavatelů. Nadto je třeba připomenout, že zákonodárce stanovil, že odměňování státních zaměstnanců se řídí zákoníkem práce, není-li stanoveno jinak (viz § 144 zákona o státní službě), přičemž počáteční období do

1. 1. 2017 včetně systému odměňování bylo pojato jako prozatímní (viz ustanovení § 199 zákona o státní službě) s předpokladem následného vyhodnocení.
23. Soud v návaznosti na poslední z žalobních bodů konstatuje, že za situace, kdy žalovaný výrokem I napadeného rozhodnutí prvostupňové rozhodnutí v části týkající se služebního místa zrušil pro nepřezkoumatelnost, nemůže prvostupňové rozhodnutí obstát ve výrocích závislých, respektive v částech, které nelze vzájemně oddělit. Dle ustanovení § 23 odst. 1 zákona o státní službě se do služebního poměru osoba přijímá rozhodnutím služebního orgánu. Spolu s rozhodnutím o přijetí do služebního poměru rozhodne služební orgán o zařazení státního zaměstnance na služební místo nebo o jmenování státního zaměstnance na služební místo představeného. Toto ustanovení dle § 190 odst. 3 zákona o státní službě dopadá též na přijetí dosavadního zaměstnance. Z ustanovení § 30 odst. 1 a 2 ve spojení s § 190 odst. 3 zákona o státní službě vyplývá, že rozhodnutí o přijetí dosavadního zaměstnance do služebního poměru musí obsahovat vymezené povinné náležitosti. Dle ustanovení § 30 odst. 1 písm. d) je obligatorní náležitostí rozhodnutí uvedení služebního místa, na němž má být státní služba vykonávána, přičemž i z kontextu dalších ustanovení zákona o státní službě je patrné, že státní zaměstnanec má být vždy přijímán na systemizované služební místo (viz též ustanovení § 190 odst. 1 zákona o státní službě). Jak se uvádí v odborné literatuře, „je možná škoda, že na rozdíl od služebního zákona (srov. § 31 služebního zákona) se již zákon o státní službě v § 23 v souvislosti s přijetím do služby nezmiňuje jednoznačně o tom, že fyzická osoba je do služebního poměru přijímána pouze na systemizované a současně volné (uvolněné) služební místo. Cíl úpravy (tehdejší i současné) však je nepřipustit, aby do služebního poměru byla přijata fyzická osoba, pro kterou není v okamžiku přijetí ve státní službě volné služební místo. Z uvedeného je zřejmé, že součástí rozhodnutí o přijetí do služebního poměru musí být též rozhodnutí o zařazení na služební místo či jmenování na služební místo představeného.“ (viz J. Pichrt a M. Kopecký v komentáři k ustanovení § 23 in Zákon o státní službě. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2015). Služební označení, jakož i platové zařazení a výše platu logicky závisí na služebním místě, pro ně stanoveném vzdělání a klasifikaci činností na něm vykonávaných (viz zejména ustanovení § 7 a § 145 odst. 2 zákona o státní službě, příloha č. 1 k tomuto zákonu a nařízení vlády č. 304/2014 Sb., byť ve vztahu k dosavadním zaměstnancům je nezbytné zohlednit rovněž přechodné ustanovení § 198 odst. 1 zákona o státní službě). V této souvislosti lze rovněž analogicky odkázat na právní úpravu náležitostí pracovní smlouvy obsaženou v § 34 odst. 1 zákoníku práce, podle níž je podstatnou náležitostí pracovní smlouvy druh práce a místo výkonu práce.
24. Ačkoli ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, který se dle § 160 zákona o státní službě subsidiárně použije na řízení ve věcech služby, umožňuje odvolacímu správnímu orgánu zrušit pouze část odvoláním napadeného rozhodnutí, nezbytným předpokladem takového postupu je oddělitelnost rušené části. Přiměřeně lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2008, č. j. 2 As 45/2008-60, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že v případě, že ve formálně jednotném rozhodnutí správního orgánu je obsaženo více materiálních rozhodnutí, je třeba provést test jejich oddělitelnosti a rozhodnout, zda tato rozhodnutí jsou vůči sobě v závislém vztahu nebo zda jsou (mohou být) na sobě zcela nezávislá. Jinak řečeno, zda oddělením jedné části rozhodnutí od zbytku rozhodnutí (oddělení jednoho materiálního rozhodnutí od druhého, popř. ostatních materiálních rozhodnutí) se nestane rozhodnutí jako celek (rozhodnutí ve formálním smyslu) nebo zbylá část tohoto rozhodnutí nezákonnou nebo nelogickou. Zrušil-li v dané věci žalovaný k odvolání žalobce prvostupňové rozhodnutí pouze v části zařazení na

služební místo, přestože tuto část nebylo možné oddělit od dalších částí prvostupňového rozhodnutí, přičemž ve zbytku odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil, je jeho rozhodnutí v potvrzující části nezákonné. Tato námitka je tedy důvodná.

25. Uvedená vada se promítá i do rozsahu soudního přezkumu napadeného rozhodnutí. Ačkoli žalobce nenapadl rozhodnutí žalovaného v části výroku II, v níž bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí ve výroku pod bodem IV, jímž bylo rozhodnuto o místě výkonu služby a služebním působišti, soud s ohledem na jeho neoddělitelnost (závislost na výroci ostatních) rozhodl o zrušení výroku II napadeného rozhodnutí jako celku, neboť určení místa výkonu služby a služebního působiště není z materiálního hlediska samostatným rozhodnutím, jehož samostatná existence by dávala logický smysl. Nejvyšší správní soud ostatně opakovaně konstatoval, že nedomáhá-li se žalobce přezkumu všech výroků napadeného rozhodnutí, lze soudně přezkoumat a zrušit i jen jediný výrok napadeného rozhodnutí, avšak pouze za předpokladu, že jde o výrok samostatný, který je oddělitelný a je způsobilý samostatného přezkumu (viz např. rozsudek ze dne 26. 9. 2007, č. j. 8 Afs 75/2006-96, či rozsudek ze dne 30. 7. 2008, č. j. 2 As 45/2008-60).
26. Soud s ohledem na výše uvedené žalobou napadené rozhodnutí ve výroku II podle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil pro nezákonnost a podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. Vysloveným právním názorem jsou správní orgány v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení bude žalovaný především postupovat tak, aby byla respektována neoddělitelnost (vzájemná závislost) jednotlivých výroků rozhodnutí o přijetí žalobce do služebního poměru. S ohledem na výše uvedený výklad přechodného ustanovení § 198 odst. 1 zákona o státní službě bude v dalším řízení třeba posoudit též zařazení žalobce do platové třídy v době před vznikem služebního poměru dle zákoníku práce a prováděcích právních předpisů k tomuto zákonu, a toto posouzení v souladu s ustanovením § 198 odst. 1 zákona o státní službě promítnout do rozhodnutí o platovém zařazení. K tomu bude nezbytné učinit skutková zjištění ohledně povahy pracovní činnosti požadované po žalobci jako zaměstnanci v pracovním poměru v období po 17. 9. 2015 před vznikem služebního poměru a konkrétní skutková zjištění stran vykonávané pracovní činnosti řádně zdůvodnit, uvést, na základě jakých podkladů byla jednotlivá skutková zjištění učiněna a jakým způsobem byly hodnoceny důkazy, a to jednotlivě i ve vzájemných souvislostech. Bude-li mít žalovaný, případně služební orgán, za to, že vyjádření P. Š. může přispět k objasnění povahy pracovní činnosti vykonávané žalobcem v rozhodném období, provede navržený důkaz jejím výsledkem tak, aby bylo zachováno právo žalobce klást svědkyni otázky, kdy s písemným prohlášením na místo svědecké výpovědi se lze spokojit pouze výjimečně, zejména nebyl-li by výslech svědka možný.
27. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, a má tedy právo na náhradu nákladů řízení. Náklady jsou tvořeny náhradou zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč. Žalobce žádné další náklady nevyčísil, přičemž vyhláška č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu, na řízení vedená dle soudního řádu správního nedopadá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015 – 79). Náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen uhradit ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. února 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu